

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

LOSLOPENDE VROUWEN

Een komedie

door

1880

Haye van der Heyden

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.3327

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *LOSLOPENDE VROUWEN* op te voeren moet de naam van auteur *HAYE VAN DER HEYDEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© Toneelfonds J. Janssens/Haye van der Heyden
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames – 1 heer)

PAULA, begin zestig, moeder van
JACQUELINE, rond de veertig, moeder van
IRIS, begin twintig
FRANK, knap en midden veertig

DECOR

Deel 1 en 2 vinden plaats op het platte dak van het Amsterdamse huis waar Jacqueline en haar dochter Iris wonen. Er is links een groot openslaand luik waardoor je boven komt. Rechts een steil wandtrappetje naar een nog hoger gelegen gedeelte. Daar is een blinde muur en een smalle doorgang naar het dakterras een stukje verderop. In de achtergrond de dakkapel van het huis van Frank. Hier en daar een schoorsteen en flink wat plantenbakken met bloemen. De voorste rand van het decor is de dakgoot, tevens de voorkant van het huis. Daar gaat het vijf verdiepingen recht naar beneden.

Het is zomer.

Deel 3 vindt plaats in een gedeelte van het dakappartement van Frank, met de dakkapel uitkijkend op het platte dak. Het is de nacht voor Pasen. Ruim een half jaar later.

1

(Een zomerse avond. Een uur of half tien. Het toneel is alleen belicht met strijk- en tegenlicht. Er klinkt esoterische, hemelse dwarsfluit solo. Dan klinkt er zacht gesnik. Het licht gaat iets verder op en Jacqueline komt door het luik naar boven. Ze huilt hartverscheurend, tegen het aanstellerige aan. Ze strompelt het platje op en huilt en huilt. Dan heft ze haar blik naar boven.)

JACQUELINE : Waarom? Waarom waarom waarom? Waarom is er zoveel godvergeten ellende hier? Waarom is er veel meer ellende van leuk? Waarom? Kan iemand me dat uitleggen? Wie heeft dit uitgevonden? *(Naar boven.)* Hallo? Mag ik minstens een verklaring?

(Het blijft stil. Ze zakt ineem en huilt verder. Dan verschijnt achter haar: Frank. Hu heeft een dwarsfluit in zijn hand. Hu stapt uit de dakkapel het platje op en kijkt naar Jacqueline.)

FRANK : Bent u actrice?

JACQUELINE : Nee. Ik heb een moeder.

FRANK : Ik dacht al één van die twee moet het zijn.

JACQUELINE : Ik probeer mijn agressie te uiten. Dat moet. Als je agressie binnenhoudt, krijg je kanker. Heb ik gelezen in de Beau Monde. Maar het was er een van vorig jaar, dus ik weet niet of het nu ook nog geldt. Maar ik neem het zekere voor het onzekere.

(Even stil. Ze kijken elkaar aan.)

(Geeft hem dan een hand.) Ik ben Jacqueline.

FRANK : Frank. Franciscus. Maar iedereen noemt me Frank.

JACQUELINE : Ik woon hier beneden met mijn dochter en we hebben een feestje.

FRANK : Maar dat loopt niet helemaal zoals het moet, begrijp ik?

JACQUELINE : Mijn moeder is er ook. Ik ben jarig vandaag. Hiep hiep hoera. Der is er een jarig hoera hoera, dat kun je wel zien dat ben ik. Bent u mijn

vierhoogbovenachterbuurman?

FRANK : Als u mijn driehoogondervoorbuurvrouw bent.

JACQUELINE : Woont u hier al lang? We hebben elkaar toch nog nooit ontmoet?

FRANK : Ik ben nogal veel afwezig.

JACQUELINE : We hebben een verjaardagsfeestje. Dat hoort zo. Als je jarig bent. Dan moetje een feestje geven. Gezellig, gezellig. Ik haat het.

FRANK : Die indruk kreeg ik al ja.

JACQUELINE : Dat komt door haar. Door mijn moeder.

FRANK : O ja?

JACQUELINE : Ze is volkomen gestoord. Gewoon gek. Maar dat zie je niet. Cryptomaan, of hoe heet dat. Dat type. Begrijpt u?

FRANK : Cryptomaan? Kruising tussen een kleptomaan en een cryptogram?

JACQUELINE : Precies. U begrijpt het. In wezen is het een psychopaat van de eerste orde. Als je het reëel bekijkt. Psychopaat van de eerste orde. En in haar geval is het besmettelijk. Ze is namelijk om volkomen gek van te worden. Ik weet niet hoe ik het moet zeggen. Het is gewoon een ongelofelijke onderhuidse alligator!

FRANK : Een alligator?

JACQUELINE : Een alligator ja. Zoals alligatoren zijn. Of alligators. U weet wel. Alligators. U weet toch wel wat een alligator is?

FRANK : Ik weet niet precies hoe ze zijn. In de dagelijkse omgang bedoel ik.

JACQUELINE : Wacht maar tot u mijn moeder ziet! Ze is zo ongelofelijk alligatorachtig! Dat is het woord ja. Alligatorachtig. Dat dekt precies de lading. Wat die allemaal doet. Wat ze zegt Is niet te geloven.

FRANK : Wat doet ze?

JACQUELINE : Het is crimineel. Ik noem dat crimineel. Daar zou nou ook eens wetgeving voor moeten komen. Een strafrecht. Voor wat mensen elkaar geestelijk aandoen. Vanaf dat ik een baby was heeft ze der uiterste best gedaan me volkomen kapot te maken.

FRANK : Dat is niet de bedoeling van een moeder, dacht ik.

JACQUELINE : Dat dacht ik toch ook. Maar het lukt 'r niet hoor. Ze krijgt me niet kapot. Ik ben sterk. Ik ben doodongelukkig, dat wel Mijn hele leven al. Elke seconde van de dag. Maar kapot ga ik niet. Ik gun 't er niet. Elke verjaardag staat ze weer op de stoep met nieuwe rotgeintjes. En met Kerstmis en Oud en

Nieuw en Pasen en Driekoningen, Pinksteren en het Loofhuttenfeest. Elke gelegenheid grijpt ze aan. Over drie weken is mijn dochter jarig. Komt ze weer met iets rottigs. Daar kan je vergif op innemen.

FRANK : Wat doet ze precies?

JACQUELINE : Wat doet ze precies? Alligatordingen! Ze bijt je strot eraf en sleurt je mee in de modder. Dat doet ze. Maar glimlachend. En als ik zeg mam, je bijt mijn strot eraf en je sleurt me mee in de modder dan gaat ze een glaasje water voor me halen omdat ik in de war ben.

FRANK : Dat is tenminste iets.

JACQUELINE : Iris had een fotolijstje voor me gekocht. Mijn dochter. Een fotolijstje. Voor mijn verjaardag dus. Zo'n zilveren lijstje. Had ik gevraagd. Omdat ik laatst wat ouwe foto's had teruggevonden. Van mijn kindertijd. En je moet toch wat vragen, als je jarig bent. Want anders krijg je rotzooi. Leuke hangdingetjes. Of leuke neerzettingetjes. En ik wil geen hangdingetjes en neerzettingetjes meer. Ik haat hangdingetjes en neerzettingetjes. Dus ik vraag een fotolijstje. En dat krijg ik ook. Hiep hiep hoera. Mijn fotolijstje. Dus ik doe der een foto in, vanochtend, van mezelf als baby. Die had ik teruggevonden. Leuke foto. En mijn moeder komt vanavond. Aangekropen uit het zompige Loch Ness van Amstelveen. Ze komt binnen, ze pakt dat lijstje. Ze kijkt. En wat denk je dat ze zegt? Mijn bloedeigen moeder?! 'Wie is dat monstertje?' 'Wie is dat monstertje?!?' 'Dat monstertje!' (*Woedend.*) Sorry hoor. Maar dat kan toch niet. Een moeder die der eigen kind niet herkent. Dat lijkt me toch wel het bewijs. En Iris natuurlijk lachen. Mijn dochter. Meestal heb ik ook nog een afschuwelijke dochter.

FRANK : Van je familie moet je het maar hebben.

JACQUELINE : Ja. (*Ze barst weer in snikken uit.*) Sony hoor, ik ben een beetje hysterisch. Dat is nou eenmaal zo. En dat is mijn schuld niet. Ik heb mezelf niet gemaakt. Kunt u tegen hysterische vrouwen?

FRANK : Als het er niet teveel tegelijk zijn.

JACQUELINE : Ik ben alleen op het moment. U?

FRANK : Zeg maar jij. Ik ben ook alleen.

JACQUELINE : Hoe is het mogelijk?

(Even stil. Jacqueline glimlacht en gaat zitten. Rust.)

(Wijst op de fluit.) Speel je fluit?

FRANK : Soms.

JACQUELINE : Dwars hè?

FRANK : Ja.

JACQUELINE : Lijkt me rustgevend. Ben je muzikant of zo? Omdat je zoveel weg bent?

FRANK : Ik had muzikant moeten worden.

JACQUELINE : Mocht zeker niet van je ouders?

FRANK : Nee, dat was het niet. Ik heb te weinig tijd gehad.

JACQUELINE : Te weinig tijd? Waarom?

FRANK : Voor een carrière. Ik ben ziek geweest. Ben ik nog. Ik ben eigenlijk altijd ziek. Maar laten we het daar niet over hebben. Als je vaak ziek bent moet je het er niet te vaak over hebben, anders heb je nooit wat anders in je leven: of je bent ziek, of je hebt het erover.

JACQUELINE : Je bent altijd ziek geweest? Altijd?

FRANK : Vanaf mijn veertiende. Ik ben net weer ontwaakt. Ik heb de ziekte van Maltret.

JACQUELINE : De ziekte van Maltret, Nooit van gehoord.

FRANK : Ik ben ook ongeveer de enige op de wereld die 'm heeft. Dat wil zeggen, mijn vader had 'm ook, maar die is er aan overleden. Het is een soort slaapziekte. Je valt in slaap en je wordt niet wakker. Kan lang duren.

JACQUELINE : Een soort coma dus?

FRANK : Niet echt. Want ik slaap gewoon. Ik bedoel, ik draai me wel om en zo. Ik kan maanden achter elkaar weg zijn. De hele eerste helft van 97 ben ik onder zeil geweest. Een maand of vijf. Sinds half Juni ben ik pas weer bij mijn positieven.

JACQUELINE : Die hele rotlente overgeslagen. Lijkt me een fantastische ziekte. Regelmatig een halfjaar onder zeil. Tussendoor een beetje fluit spelen. Verrukkelijk. Geen gezeik aan je kop.

FRANK : Op een zekere dag val ik in slaap en word ik nooit meer wakker. Dat is het einde. Althans, dat gebeurde met mijn vader. Hij was 51.

JACQUELINE : Vroeg dood gaan heeft ook wel wat. Heb je veel mensen op je

begravenis. Veel bloemen, speech met brok in de keel, stukje gevoelig fluit.
Chris Hinze, Thijs van Leer, Herbie Man. Geef je ook les?

FRANK : Nooit gedaan.

JACQUELINE : Jammer. Ik wil zo dolgraag muziek maken. Zelf. Om iets te hebben.
Om voor te leven. Ben je bang om dood te gaan?

FRANK : Totaal niet.

JACQUELINE : Ik ook niet. Ik verheug me der op. Heerlijk lijkt het me. Van alles af.
Eindelijk rust.

FRANK : Als je echt graag weg wilt, kun je toch gaan?

JACQUELINE : De heb familie.

FRANK : Een moeder.

JACQUELINE : En een dochter. Ze zijn vreselijk, maar ze zijn er.

FRANK : Dat is wel het voordeel van de nadelen van het leven. Dat je het minder erg
vindt als het ophoudt.

JACQUELINE : Liever vandaag dan morgen.

FRANK : Ik heb al zo vaak gedacht dat het einde in zicht was, dat ik er aan gewend ben
geraakt.

(Ze kijken elkaar aan. Dan klinkt door het luik de stem van Paula.)

PAULA : *(Off stage.)* Jacqueline? Ben je op het dak?

JACQUELINE : Daar zal je der hebben.

FRANK : *(Fluistert.)* De alligator?

JACQUELINE : Daar komt ze naar boven gekropen. Op der kleine kromme pootjes.

(Paula opent het luik en komt naar boven.)

PAULA : *(Off stage.)* Liefje? Waar ben je nou? *(Ze komt boven.)* Ben je hier? Ik dacht
het wel. Ik ben maar begonnen met de mascarpone in de dadels te smeren. Dat
was toch de bedoeling? Eerst de pit eruit en dan de mascarpone... *(Ziet Frank.)*
O, dag mijnheer. *(Loopt naar hem toe en geeft een hand.)* Ik ben Paula. De
moeder van Jacqueline.

FRANK : Ik ben Frank.

JACQUELINE : De vierhoogbovenachterbuurman. Ik heb al van alles over je verteld, Mam.

PAULA : (*Vraagt Frank.*) Positief?

FRANK : U schijnt vrij goed te zwemmen.

PAULA : Hè? Ja. Ik heb een abonnement. Maar ik ga nooit. De laatste keer dat ik er was, dreef er een pleister bij het trappetje. Dat stimuleert niet. God, ik ben hier nog nooit boven geweest. (*Ze loopt naar de voorkant van het toneel en kijkt wat angstig over de rand.*) Gedverdemme. Ik dacht dat je zei dat je hier een hekje had?

JACQUELINE : Dit is het dakterras niet. Dat is boven. (*Wijst naar het trappetje.*) Verderop. Om het hoekje. Ik ben even in gesprek, mam. Vind je het heel erg? Ik kom zo.

PAULA : Wat doe ik nou weer verkeerd? (*Tegen Frank.*) Ik doe altijd alles verkeerd. Knap hè? Ook als ik namelijk denk, ik doe het nou eens precies anders dan hoe ik het zou doen, dan is het nog altijd precies verkeerd. Statistisch gezien bijna niet mogelijk. (*Tegen Jacqueline.*) Wat is er met je? (*Tegen Frank.*) Ze rende opeens weg. (*Tegen Jacqueline.*) Ben je nou alwéér kwaad? Je hebt gasten, meisje. Je kan niet zomaar weglopen. (*Tegen Frank.*) Ze is jarig vandaag. Vandaag is ze het feestvarkentje. Speelt u klarinet?

JACQUELINE : Het is een fluit, mam. Dwars.

PAULA : Beetje verwijfd instrument hè?

JACQUELINE : (*Tegen Frank.*) Ze zegt precies wat ze denkt. Om vlot en modern over te komen.

PAULA : Jij hebt gasten, liefje. Het is jouw feestje. Ga dan naar beneden en bemoei je met je gasten. Wat doe je hier eigenlijk?

JACQUELINE : Ik was kwaad.

PAULA : Zinloze emotie. Leidt tot niks. Waar was je kwaad over?

JACQUELINE : Vind je het zelf ook niet heel erg vreemd dat je je eigen dochter niet herkent?

PAULA : Heb je het nou nog steeds over dat stomme fotootje? Is dat het? Allemachtig. Ik zag het even niet. (*Tegen Frank.*) Ze is heel moeilijk, echt heel moeilijk. Altijd geweest.

JACQUELINE : Ik ben helemaal niet moeilijk!! Als iemand lief voor mij is, ben ik heel

lief terug.

PAULA : Ja, zo kunnen we het allemaal.

JACQUELINE : Als ik liefde krijg, ben ik als was.

PAULA : Dat hoeft nou ook weer niet.

JACQUELINE : Jij bent veel moeilijker dan ik.

PAULA : Ik moeilijk? Absoluut niet. Ik ben heel, heel makkelijk. (*Tegen Frank.*)

Mijnheer, hoe kom ik over? Moeilijk of makkelijk?

FRANK : Moeilijk te zeggen.

JACQUELINE : Elke verjaardag is het ellende. Elke kerstmis is een ramp. Oud en Nieuw is net oorlog. In Maart was mevrouw zelf jarig en gaf ze een feestje in haar driekamerwoonkamer in Amstelveen.

PAULA : (*Tegen Frank.*) Ze valt over het minste of het geringste. Het kan bij haar van alles zijn. De kleur van mijn rok. Of ik knipper met mijn ogen op een manier die haar tot op het bot kwetst. Je weet het niet.

JACQUELINE : (*Tegen Frank.*) Ik had namelijk een prachtig kado voor der gekocht.

PAULA : Ben je daar nou nog steeds over bezig?

JACQUELINE : Ja.

PAULA : (*Tegen Frank.*) Ik krijg een kado van der, voor mijn verjaardag. Had helemaal niet hoeven. Ik hoef helemaal geen kado's.

JACQUELINE : Lieg niet. Twee jaar geleden had ik niks voor je, omdat je niks wou en toen heb je me bijna onterfd en vergiftigd.

PAULA : (*verder tegen Frank.*) Ze geeft me een kado en ze zegt er van tevoren bij dat ik het mag ruilen als ik het niet mooi vind. Ze zegt het er van tevoren bij!

JACQUELINE : Mam, je...

PAULA : Nee, laat mij nou even. Ik mag toch ook wel eens wat zeggen? (*Tegen Frank.*) Dus ik pak het uit en wat zit er in? Een vieze kiezelsteen!

JACQUELINE : Dat is geen vieze kiezelsteen, dat is een geluksteen uit Peru. Met positieve krachten! Een geode!

PAULA : Het ziet er uit als een vieze kiezelsteen!

JACQUELINE : Die kan je open laten maken, laten klieven, en dan zitten er misschien mooie kristallen in. Sommige zijn heel mooi van binnen.

PAULA : Misschien en sommige! Leuk kadootje! En ik moet er nog voor werken ook.

JACQUELINE : Positieve krachten, mam! En of dat nou werkt of niet, het is een

gebaar. Het betekent iets. Waarom denk je dat ik die steen voor je had uitgezocht? Het is bedoeld als een opening. Tussen ons. Ik wil een opening bieden. Ondanks alles. Nogal nobel van me. Vind je niet?

PAULA : (*Tegen Frank.*) Ze zei dat ik 'm mocht ruilen als ik 'm niet mooi vond. Ik vind hem niet mooi, dus ik wil 'm ruilen. Maar ja, dan blijkt dat ie uit een winkel komt waar ze alleen maar vieze kiezelstenen verkopen, dus wat moet ik?

JACQUELINE : Dat is niet waar!

PAULA : Nee, nou ja, ze hebben ook wierook en gezegende kristallen. Maar die behoren wat mij betreft ook bepaald niet tot de primaire levensbehoeften.

JACQUELINE : Mam. Ik heb die steen zorgvuldig voor je uitgezocht. Je dochter had een kadootje voor je uitgezocht, met liefde en aandacht.

PAULA : Ik heb voor de liefde en de aandacht ook hartelijk bedankt, maar ik wil de vieze kiezelsteen graag ruilen.

JACQUELINE : Had dat dan gedaan!

PAULA : Voor een sigarettenkoker bijvoorbeeld.

JACQUELINE : Ze verkopen daar geen sigarettenkokers. Dat weet je best. Je wou een sigarettenkoker om mij te pesten.

PAULA : Ik wou een sigarettenkoker om sigaretten in te doen. (*Tegen Frank, lachend.*) Weet je hoe die winkel heet? 'De Zin Des Levens'! Hoe vind je hum? Goeie hè?

JACQUELINE : Ja, ik weet wel dat jij dat bespottelijk vindt. Dat weten we nou inmiddels wel.

PAULA : Hebben ze daar ook wel eens uitverkoop? Dat de zin des levens in de ramsj gaat? Alles moet weg? Nu bij aankoop van drie vieze kiezelstenen gratis een handje boeddhistische pootaarde?

JACQUELINE : Mam. (*Serieus.*) Dat jij niet wil groeien en dat jij onbewust wil blijven, moet jij weten!! Maar heb verdomme minstens de beleefdheid om enig respect op te brengen voor mensen die dat wel doen en die hard, keihard aan zichzelf werken!

PAULA : (*Tegen Frank.*) Waar hééft ze het over?

JACQUELINE : Ik heb het over aan jezelf werken.

PAULA : Ik werk me rot aan mezelf ik ga elke week naar de kapper en ik heb de

pedicure aan huis.

JACQUELINE : Alles is cynisme. Hè mam?

PAULA : Ben ik cynisch? Nee hoor. Ik bekijk het leven zoals het is.

JACQUELINE : Ik had nooit geboren moeten worden. Dat staat vast.

PAULA : Wie wel, meisje, wie wel?

JACQUELINE : (*Tegen Frank.*) Ik was een ongelukje. Van een finse bobsleeër. Waar ze de naam niet eens meer van weet.

PAULA : Wel waar. Hij heette Jari. Of zo heet ie nog waarschijnlijk. Als ie zich niet doodgebobt heeft.

JACQUELINE : Ik heb het over zijn achternaam.

PAULA : Dat was een hele moeilijke achternaam, kikkilikikkilikonen of zoiets. Hij kon 'm zelf ook nauwelijks onthouden. Ik was erg gek met Jari hoor. (*Tegen Frank.*) Hij is met zijn team tweede geworden van het kersttoernooi van 1957 van de middenstand van Oost-Helsinki. Bobsleeën.

JACQUELINE : Wat een man!

PAULA : Dat was heel wat daar, hoor, en het maakte toen ook grote indruk op me. God, ik was tweeëntwintig. Zo'n man met zo'n helm op zijn kop, die schreeuwend met drie andere helmen achter een slee aan rent en ra- dan heel knap in springt. Dat doetje wat. En dan geef je je. 's Avonds. Bij de après-Bob. Zo gaat dat.

JACQUELINE : Je kon niet eens met 'm praten. (*Tegen Frank.*) Hij sprak alleen maar Fins.

PAULA : (*Tegen Frank.*) Dat had iets heel apart. Is een hele mooie taal. Fins. Mooie klanken. (*Tegen Jacqueline.*) Vooral zuchtend.

JACQUELINE : (*Tegen Frank.*) Ze heeft zelf ode geen vader gehad. Vandaar natuurlijk.

PAULA : Vandaar natuurlijk wat?

JACQUELINE : Dat we van die ijspegels zijn die geen mannen hebben en elkaar lopen te folteren.

PAULA : Folteren! Doe niet zo idioot!

JACQUELINE : Of het nou een verjaardag is of kerstmis of wat dan ook, ik word gefolterd.

PAULA : Dat heeft toch allemaal niks met mijn vader te maken. Ik heb een eigen karakter.

JACQUELINE : O, je foltert uit jezelf?

PAULA : Kindje, hou nou eens op overal spoken te zien. Ik folter niet, ik ben je moeder.

JACQUELINE : En hou op met dat 'kindje', of ik doe je wat.

PAULA : Je bent mijn kindje toch? Mijn eigen kleine monstertje. (*Licht.*) Rustig. Dat bedoel ik teder.

JACQUELINE : Jij en teder.

PAULA : (*Tegen Frank.*) Humor heeft ze niet. Heel lastig. Kan je nooit eens wat zeggen. Of uitleggen. Ik word niet begrepen. Maar dat krijg je als je kinderen hebt. Ik folter niet. En ik heb totaal geen problemen met mannen. (*Kijkt naar hem.*) Bent u heteroseksueel?

JACQUELINE : Mam. Gedraag je. Mijnheer is ziek.

PAULA : Dan kan ie toch wel ook nog heteroseksueel zijn? Bent u ziek? Wat heeft u?

JACQUELINE : Hij wil het er liever niet over hebben.

PAULA : Ik heb net dat Arabische Rochelvirus achter de kiezen. Niet mis zeg. De bronchiën hè?

JACQUELINE : Mijnheer is echt ziek.

PAULA : (*Gretig.*) Is het pijnlijk? Heb ik iets pijnlijks gezegd? Hoe erg is het?

JACQUELINE : Heel erg.

PAULA : (*Vraagt Frank.*) Terminaal?

JACQUELINE : O, ze is zo fijngevoelig.

PAULA : Ja sorry hoor, maar als je ouder wordt, praat je gewoon over die dingen. Ligt u op sterven?

JACQUELINE : Een en al subtiliteit.

PAULA : Ik vraag het maar.

FRANK : Ik geloof niet dat ik op sterven lig.

PAULA : Dat is dan toch weer mooi meegenomen. Wat heeft u precies?

JACQUELINE : Mijnheer heeft een slaapziekte en wil het daar met jou niet over hebben. Ga naar beneden en ga verder met die dadels en mascarpone.

PAULA : Heeft u een slaapziekte? Wat heerlijk! Ik doe geen oog dicht de laatste tijd.

(*Dan komt Iris boven het luik uit.*)